

РЕШЕНИЕ

№ 5256

гр. София, 15.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 9-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВЕЛИЗАР СТ. КОСТАДИНОВ**

при участието на секретаря **Д. П. Ц.**
като разгледа докладваното от **ВЕЛИЗАР СТ. КОСТАДИНОВ**
Административно наказателно дело № 20231110210665 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по въззивна жалба срещу **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП)** с изходящ № **СОА23-РД11-698**, регистриран на **28.06.2023г.**, постановено от Заместник-кмет на Столична Община (СО), направление „Транспорт и градска мобилност“, упълномощен от Кмета на СО със заповед № **СОА22-РД09-3069/13.12.2022 г.**, с което на основание чл.53 от ЗАНН чл.178д от ЗДвП вр. чл.22, ал.5 и ал.6 от ЗМСМА, е наложено административно наказание „парична глоба“ в размер на **200.00 лева на Н. Н. Ш., ЕГН: ******* за нарушение по чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП.

Санкционираното лице обжалва НП, с инвокирани доводи за неговата незаконосъобразност. Твърди се липсата на извършено нарушение и се релевират твърдения за допуснати СПН. Иска се отмяната на НП. **Не се претендират разноски.**

В съдебно заседание жалбоподателя, редовно призован, не се явява и не релевира допълнителни съображения по съществото на спора.

Въззиваемата страна **чрез законният си представител**, редовно призована, се представлява от надлежен процесуален представител, който инвокира доводи за неоснователност и недоказаност на депозираната въззивна жалба. **Претендират се разноски.**

Съдът като обсъди на основание чл.14 от НПК всестранно, обективно и пълно доводите на страните и събраните по делото

писмени и гласни доказателства, намира за установено следното:

I . Въззивната жалба е депозирана в законоустановеният срок на основание чл.59, ал.2 от ЗАНН, от процесуално легитимирана страна, подписана от жалбоподателя, с обоснован и доказан правен интерес, срещу санкционен акт по ЗАНН – наказателно постановление, подлежащ на законов съдебен контрол от родово, местно и функционално компетентен съд на основание чл.59, ал.1 от ЗАНН, като жалбата е редовна от външна страна с посочване на изискуемите по закон реквизити, **поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.**

II. Разгледана по същество, въззивната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

III. От фактическа страна (“ipso facto” – извод от самият факт):

Жалбоподателят **Н. Н. Ш., ЕГН: ******* е регистриран на адрес в гр.София, ул. „Неофит Рилски“ № 61. На 28.03.2023г., в 11:43 часа, жалбоподателят Ш. паркирал на адрес гр.София, на улица „хан Крум“ № 18 управляваният от него (към инкриминираните дата и място) лек автомобил марка „М. ГЛЕ 400 4 М.“ с рег. №на паркомъсто (обозначено с цветна маркировка), определено за хора с трайни увреждания, обозначени със знак Д21, Т17 и В28, без карта за преференциално паркиране на място, предназначено за хора с трайни увреждания. Жалбоподателят Ш. поставил откъм вътрешността на автомобила си възприемащо се от предното панорамно стъкло в единия от ъглите му „черен предмет“ в квадратна/правоъгълна форма, наподобяващ легитимационна карта на полицейска синдикална организация. Свидетелите И. Г. Т., М. П. С. и Е. А. С. – служители-инспектори по паркирането на „Център за градска мобилност“ гр.София (и съгласно писмените доказателства за тяхната длъжност и материална компетентност – на л.13 до л.24 от СП) възприели (при обход в изпълнение на контролните си правомощия по паркирането) нарушението и липсата на валидна карта за преференциално паркиране на място, предназначено за хора с трайни увреждания. Свидетелите Т., С. и С. заснели местоположението на автомобила върху инкриминираното паркомъсто (снимките са с дата от 28.03.2023г.). За това нарушение, на 28.03.2023г. бил съставен фиш за глоба от свидетеля И. Г. Т. Глобата била определена за сумата от 200.00 лева. Фишът бил прикрепен за предното панорамно стъкло на МПС. Жалбоподателят Ш. с писмена жалба оспорил издадения му фиш. Бил съставен АУАН от актосъставителя И. Г. Т. в присъствието на свидетелите-очевидци на нарушението и свидетели при съставянето акта – М. П. С. и Е. А. С.. Въз основа на АУАН № 003885/19.04.2023г. е издадено и **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) с изходящ № СОА23-РД11-698, регистриран на 28.06.2023г.,** постановено от Заместник-кмет на Столична Община (СО), направление „Транспорт и градска мобилност“, упълномощен от Кмета на СО със заповед № СОА22-РД09-3069/13.12.2022 г., с което на основание чл.53 от ЗАНН чл.178д от ЗДвП вр. чл.22, ал.5 и ал.6 от ЗМСМА, е наложено административно наказание „парична глоба“ в размер на **200.00 лева на Н. Н. Ш., ЕГН: ******* за нарушение по чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка се установява по безспорен и еднопосочен начин от събраните по делото писмени доказателства, прочетени по реда на чл.283 от НПК вр. чл.84 от ЗАНН, от приложените снимкови материали, както и от показанията на Свидетелите И. Г. Топалов, М. П. С. и Е. А. Стойнов, които съдът кредитира изцяло, като пълни, последователни, изчерпателни и детайлни на изложената фактическа обстановка, като предвид липсата на противоречия в тях, както и поради липсата на такива с всички писмени доказателства по делото, съдът не следва да излага съображения на основание чл.305, ал.3 от НПК – *“per argumentum a contrario”*. Съдът намира, че показанията на свидетелите И. Г. Т., М. П. С. и Е. А. С. кореспондират на писмените доказателства по делото, както и на приложените снимкови материали, доколкото всички доказателствени материали са свързани с изясняването на фактическата обстановка по случая.

IV. От правна страна (*“ipso jure”* – поради смисъла на правото):

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е инстанция по същество, с оглед на което дължи цялостна проверка *“ex officio”* относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя.

Налице е редовна процедура по връчването на АУАН и НП на жалбоподателя.

АУАН и НП са съставени от материално компетентни длъжностни лица по закон, съгласно приложените на л.13 – л.24 от СП заповеди, длъжностни характеристики и други.

Съдът намира, че АУАН и НП отговарят от външна страна по форма и съдържание на изискванията по чл. 42, респективно чл. 57 от ЗАНН. Издадени са от надлежни органи и в рамките на техните законови пълномощия, като констатираното нарушение е изчерпателно, ясно и подробно описано в акта за установяване на административните нарушения, като по идентичен начин е отразено и в наказателното постановление. Нарушението е подведено правилно под съответната норма на материалния закон.

АУАН и НП са надлежно връчени на нарушителя с оглед гарантиране на неговите права и правото му на защита.

Съдът намира, че административно-наказващия орган не е извършил процесуални нарушения при провеждане на процедурата по съставяне на обжалваното наказателно постановление, като обратните съображения на жалбоподателя срещу тези правни доводи на съда са неоснователни и недоказани.

Административно-наказателното производство е образувано в сроковете по чл. 34, ал.2 от ЗАНН. Наказателното постановление е издадено в шестмесечния срок по чл.34, ал.3 от ЗАНН, като същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН, а при издаването на административния акт е спазена разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН. Вмененото в отговорност на жалбоподателя нарушение е индивидуализирано в степен, позволяващо му да

разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава. Нарушената материално-правна норма е посочена правилно.

В контекста на изложеното, съдът намира, с оглед събраните по делото доказателства, че правилно е била ангажирана административно-наказателната отговорност на жалбоподателя Ш. за административно нарушение по чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП вр. с чл. 178д от ЗДвП. Административно-наказващият орган, правилно и законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на закона. Налице е пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетата цифрова квалификация. Ето защо, съдът намира, че материалният закон е приложен правилно.

Съгласно разпоредбата на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП: „Освен в посочените в ал. 1 случаи, паркирането е забранено на места, определени за хора с трайни увреждания“.

В процесния случай се доказва безспорно, че жалбоподателя Ш. е паркирал на място, което е било означено за обслужване на хора с трайни увреждания без карта за преференциално паркиране на място, предназначено за хора с трайни увреждания. Това обстоятелство се установява от събраните по делото доказателства, поставени в основата на възприетата от съда в решението фактическа обстановка, описана по-горе.

Нарушаването на това императивно правило влече след себе си определени санкционни последици за виновното физическо лице – закрепени в чл. 178а от ЗДвП – „Наказва се с глоба в размер 200 лева лице, което, без да има това право, паркира на място, определено за превозно средство, обслужващо хора с трайни увреждания, или за превозно средство, приспособено и управлявано от хора с трайни увреждания“.

Съдът намира, че деянието е извършено умишлено, тъй като жалбоподателят е съзнавал, че не следва да паркира на такова място, при положение, че няма законово право да използва такъв тип място за паркиране, но въпреки това го е сторил. Жалбоподателят е предвиждал извършването на деянието, съзнавал е неговия обществен опасен характер, като във волево отношение пряко е целял неговото извършване.

По отношение на наложеното административно наказание "глоба" в размер на 200.00 лева съдът намира, че съгласно чл.178д ЗДвП санкцията е абсолютно определена и не съществува юридическа възможност същото да бъде намалено, доколкото съгласно разпоредбата на чл. 27, ал.5 ЗАНН: „Не се допуска определяне на наказание под най-ниския предел за наказание глоба.“.

За пълнота следва да се отбележи, че процесното нарушение не следва да се третира като маловажно по смисъла на чл. 28 ЗАНН, тъй като не разкрива значителни отлики спрямо нарушенията от същия вид. В настоящия случай ирелевантна е причината, поради която жалбоподателят е паркирал автомобилът на забраненото място. С оглед особения характер на

защитаваните обществени увреждания – правата на хората с трайни увреждания, както и немалката степен на обществена опасност на нарушението, настоящата инстанция намира, че деянието не може да се квалифицира като маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

По разноските:

Отговорността за разноски е обективна послеща от развитието на съдебния спор и страната създава предпоставките за образуването му, следва да понесе санкционните последици за неоснователно му повдигане.

В тази насока настоящият съдебен състав следва да съобрази и последните промени в разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, извършени с ДВ бр.94 от 29.11.2019 г., които имат действие занапред, според които съдът присъжда на страните на разноски по реда на АПК, поради което като на основание чл.143, ал.3 от АПК вр.чл.144 от АПК вр. чл.78, ал.8 от ГПК вр чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, жалбоподателят следва да понесе разноските за юрисконсулт в размер на **150.00 лева**, определена от съда в пределите от 80.00 до 150.00 лева по негова преценка и с оглед обема на осъществените процесуални действия от юрисконсулта на въззиваемата страна.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т.5 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА КАТО ПРАВИЛНО И ЗАКОНОСЪОБРАЗНО НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) с изходящ № СОА23-РД11-698, регистриран на 28.06.2023г., постановено от Заместник-кмет на Столична Община (СО), направление „Транспорт и градска мобилност“, упълномощен от Кмета на СО със заповед № СОА22-РД09-3069/13.12.2022 г., с което на основание чл.53 от ЗАНН чл.178д от ЗДвП вр. чл.22, ал.5 и ал.6 от ЗМСМА, е наложено административно наказание „парична глоба“ в размер на **200.00 лева на Н. Н. Ш., ЕГН: ***** за нарушение по чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП.**

ОСЪЖДА ВЪЗЗИВНИКА Н. Н. Ш., ЕГН: *** ДА ЗАПЛАТИ НА ВЪЗЗИВАЕМАТА СТРАНА СТОЛИЧНА ОБЩИНА** чрез законният ѝ представител с адрес *гр.София, ул. Московска № 33* на основание чл.143, ал.3 от АПК вр.чл.144 от АПК вр. чл.78, ал.8 от ГПК вр чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ вр. чл. чл.63 от ЗАНН, сумата от **150.00 лева** за дължимо възнаграждение за юрисконсулт.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Административен съд София – град, в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____